

LAS MUERTES CHIQUITAS

Els mexicans a l'orgasme també li diuen *La Muerte Chiquita*, aquest és inicialment el títol del projecte que actualment estic treballant a Mèxic. Fonamentalment a la ciutat de Mèxic, al Distrito Federal, però també en d'altres ciutats com Ciudad Juárez, Puebla o Guadalajara.

L'eix del projecte gira entorn la producció d'una pel·lícula-documental que es basa en la contrucció d'una mena d'antologia anàrquica sobre la relació que tenen amb els orgasmes y el concepte de feminicidi algunes dones que viuen a Mèxic; i s'està construint a partir de conversacions filmades amb dones molt diferents amb les que vaig contactant de maneres també molt diverses. Paral·lelament al material filmat estic generant materials d'altres tipus com cartells il·luminats de neó per a fer intervencions a l'espai públic o altre material gràfic com a element per a una instal·lació que acompanyaria a la projecció del material filmat.

Aquesta pel·lícula documental no té cap guió preestablert, ni busca una informació o objectiu gaire determinat sinó que es va generant en funció dels fragments d'històries de vida de diferents dones i de les seves opinions expressades lliurement. Però sí que en aquest projecte hi ha la idea a priori de que un orgasme en tant que relació amb el plaer, el sexe, el cos, i l'altre, en un espai íntim, està afectat per un espai públic, per la imatge que ens retorna de tot això l'espai polític i social a partir de les seves estratègies de poder. El projecte té la pretensió d'aprofundir en les relacions o les imatges que es puguin establir entre el fet de morir-se de gust (tenir un orgasme) i morir-se de por, de fàstic o morir de veritat essent dona en un país i en una societat com la mexicana.

Així doncs, aquesta pel·lícula o aventura fílmica amb allò real, humà i femení parteix de dos conviccions i es va tensant entre dos pols: per un costat, la relació de les dones amb els orgasmes i la pràctica del plaer i la idea de que l'orgasme pot arribar a tenir una intensitat i un poder revelador, transformador i sanador de les seves vides molt fort. Per un altre costat la relació amb la violència, l'abús i el feminicidi com a extrem de la pràctica del terror-poder d'una violència indiscriminada i impune sobre la dona que lamentablement està tenint lloc en moltes ciutats mexicanes. I la idea de que el cos de la dona (especialment a Mèxic) reté, és memòria i és víctima d'una violència constant i a diferents nivells (públics i privats, físics, verbals i simbòlics), arribant al seu punt màxim al concepte de feminicidi. A partir d'aquesta idea considero que la dona mexicana està atravesada i recorre quasi inevitablement un camí entre el plaer i la violència sobre el seu cos i la seva ment en els que constantement i com dos pols inevitables que es van tensant dialoguen la pràctica del poder que s'ha exercit i s'exerceix ella i el seu cos i la pràctica de la llibertat que ella experimenta, desitja i reclama.

« En este proyecto y en mucho otros que tienen lugar en gran parte dentro del dominio de la experiencia, el artista, como un antropólogo subjetivo, entra en el territorio del Otro y presenta las observaciones sobre las personas y los lugares mediante un relato sobre la propia interioridad. En este sentido el artista se convierte en un conducto para la experiencia de los otros y la obra en una metáfora de la relación. Aunque tendemos a encasillar la subjetividad como un elemento no político, una de las principales aportaciones del feminismo de los últimos veinte años ha sido que la experiencia individual tiene grandes repercusiones sociales. La experimentación se ha manipulado y se ha puesto al servicio de la publicidad y la política, por ejemplo donde los políticos y los productos están vinculados al deseo y a los valores. La experiencia individual ha perdido una autenticidad en el sector público que el arte nos puede devolver, aunque solo simbólicamente. (...) Cuando algunos de nuestros problemas más urgentes no tienen una solución fácil, quizás solo nos queda nuestra capacidad para sentir y presenciar la realidad que ocurre a nuestro alrededor. Esta empatía es un servicio que los artistas ofrecen al mundo.»

Suzanne Lacy, *Territorio de debate: La búsqueda de un lenguaje crítico para el arte público*

“La violencia produce crisis en todos los órdenes, también en el del discurso.

Los individuos buscan sus propias articulaciones, repitiendo una y otra vez sus relatos personales, acaso al modo de exorcismo de una experiencia traumática, acaso al modo de explicar un panorama político y económico cuya complejidad solo es aprehensible ahora a partir del pequeño cuento de una persona a otra. Parece un arcaísmo en plena era de la globalización, pero no por eso se experimenta como algo irreal.”

Susana Rotker, *Ciudades escritas por la violencia (a modo de introducción)*

“Lo que resulta trascendental es atrevernos a revisar desde lo individual hasta lo social el por qué nos hemos convertido en una sociedad tan civilizadamente violenta y egoísta,(...). Entonces, llega gente de fuera y nos pone un espejo, y dice : mírate. Y no nos queda más que observar.”

Lydia Cacho, *El noveno mandamiento: Esta Boca es mía.*